

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB3 : 1847

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB3 : 1847", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb3-txt-shoot-n15.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB3:15

d. 20 Novb.

Deri ligger egl. hele den moderne Tids Grundforvirring (som forgrener sig i Logik, Metaphysik, Dogmatik, og hele Tidens Levemaade) ell. Forvirringen ligger i Grunden deri: at man har borttaget Qualitetens svælgende Dyb fra Forskjellen mell. Gud og Msk. Deraf i Dogmatiken (fra Logik og Metaphysik) en Gudsbespottelsens Dybsind som Hedenskabet ikke kjendte (thi det vidste hvad Gudsbespottelse er, men just dette er glemt i vor Tid i det Theocentriske) og i Ethiken hiin frække Sorgløshed, ell. rettere, at der slet ingen Ethik er. Forvirringen er skeet paa mange Maader og er i mange Mønstre, men hovedsageligen dog saaledes. Som Mængden imponerer Konger, som Publikum imponerer Conferentsraader og Forfattere: saaledes vil tilsidst Generationen imponere Gud, nødsage ham til at give Kjøb, blive sig selv vigtig ligeoverfor ham, frækt trodse paa at være Mange o:s:v. Det er saaledes ikke egl. Tvivl i vor Tid og i den moderne Tid, men det er Opsætssighed. Forgjeves vil man bringe det Religieuse frem, man kan ikke komme til [at] anbringe dets Maskinerie, thi Jordbunden er Mose ell. Hængesæk. »Vi bliver sku alle sammen nok salige o: s: v:« er omtrent Omqvædet. Naar saa er, hvad vil saa Alt Dette med Religionens Trøst sige!

See ved denne Grændse, hvor saavel Smuglernes som Oprørernes Trafik foregaaer har jeg, om man saa vil faaet min Plads som en ringe Betjent, der paa enhver Maade, ved List ved Magt (Aandens nemlig) maa confiskere alle Sandsebedrag, og opbringe hine formastelige Indbildninger grundede i en Nærgaaenhed mod Gud, som hverken Hedenskab ell. Jødedom har kjendt Mage til, da det er et uhyre Falsum, en Forfalskning af Læren om Gud-Mennesket. – Til Løn for min Arbeiden maa jeg naturligviis være forberedt paa, at lide alt Muligt af Mskene, hvem det for det første ingenlunde kan være behageligt at rives ud af alle disse høittravende Indbildninger, hvori endnu bestandigt Sophister i Mængde bestyrke den.

Selv har jeg, saa dybt som vanskeligt Nogen kommer til at lære det af mig ell. ved mig, maatte lære ydmyget og tilintetgjort og sønderknuset, at et Msk. er Intet for Gud. Det er dette jeg skal lære fra mig, ikke directe, men indirecte. For at kunne det, holdes jeg bestandig selv i Underviisningen ved Gud, der, naar fornødent gjøres, strax lader mig begynde forfra paa at forstaae, hvad jeg, hvad et Msk. er for ham.

Min Opgave er i Sandhedens Tjeneste, dens Form

væsentlig: Lydighed. Noget Nyt skal der ikke bringes, men overalt skal Springfjedrene sættes saaledes istand igjen, at det Gamle, aldeles det Gamle skal være som nyt igjen. Saalænge jeg lever, vil jeg, msklig talt, kun have Møie og høste Utak - men min Stræben vil staae efter min Død trods Nogens. Saalænge jeg lever kan jeg ikke blive anerkjendt, thi kun Faae kunne forstaae mig, og begyndte man paa, at ville anerkjende mig, saa maatte jeg af al Livsens Kraft ved nye Mystificationer, faae dette forhindret.

Den eneste Mand i min Samtid jeg har været opmærksom paa er Mynster. Men Mynster bryder sig blot om at sidde og regjere, i den Mening, at det er Sandheden, Sandheden bryder han sig ikke meget om, selv om den leed lige for hans Øine. Han kan kun forstaae, at Sandheden maa og skal regjere, at den just maa og skal lide gaaer over hans Forstand.

#